

AYNI İNANCA SAHİP KİŞİLERLE PAYDAŞLIK

Okuma: 1.Korintliler 3

Kardeşlik nedir?

Efendimiz İsa, Tanrı'nın isteğine göre hareket ettiği ve hiç kendi bildiğini okumadığı için, Babası'yla derin ve gerçek bir bağa sahipti. Aynı düşünceye ve amaca sahiptiler. Bu yüzden Efendimiz şöyle diyebildi: **"Baba ve ben biriz"** (**Yuhanna 10:30**). Bu söz, "Üçlü Birlik" denen öğretiyeye göre değil, aynı düşünce tarzını paylaştıkları içindi (Ders 16). Çünkü Efendimiz İsa, Tanrı'nın isteğini tam olarak yerine getiriyordu.

Aynı bölümde Efendimiz İsa öğrencileri için şöyle dua etti: **"Bizim gibi bir olsunlar."** (**Yuhanna 17:11**). Yani öğrencilerinin hem kendisiyle hem de Babası'yla bir olmalarını istedi. Vaftiz olduğumuzda Tanrı'nın oğulları ve kızları oluruz. Tanrı, bizimle böyle yakın bir ilişki kurmak ister. Vaftiz olan imanlılar, Tanrı'nın isteğini yerine getirdikçe, Tanrı ve Oğlu'yla bir bağ kurmaya başlarlar. Fakat hâlâ günah işlerler. Bu yüzden tam anlamıyla paydaşlık, ancak ölümsüz kıldıklarında – yani günah işleyemeyecek bir hâle geldiklerinde – mümkün olacaktır. İşte o zaman Tanrı'yla tam bir birlik sağlanacaktır.

Tanrı'nın ailesine ait olan kişiler arasında çok özel bir bağ vardır. Çünkü hepsi Tanrı ve Efendimiz İsa'yla bir ilişki kurmuştur. Bu ortak paydaşlık, aralarındaki kardeşlik bağını oluşturur. Gündelik hayatta da benzer ilgi alanları olan insanların arkadaşlık kurduğunu görürüz. Aynı şekilde gerçek imanlılar da ortak inançları, umutları ve dünyadan farklı yaşam tarzları sayesinde bir araya gelirler. Hristiyan kardeşliği, Tanrı'nın öğrettiği inançlara dayanır. Bu inançlar, imanlıların hayatlarını derinden etkiler ve diğer imanlılarla güçlü bir bağ kurmalarını sağlar.

Kutsal Kitap'taki paydaşlık, iman ve vaftiz aracılığıyla Tanrı ve Efendimiz İsa ile kurulan özel bir ilişkidir. Tanrı'nın çocukları olma ayrıcalığını taşıyan bu insanlar, aynı amacı ve yaşam tarzını paylaşarak birbirlerine bağlanırlar. Dünya çapında Tanrı'nın ailesine ait insanlar arasında bu ruhsal bağ vardır. Hristiyan kardeşliği, sadece biriyle iyi geçinmekten ibaret değildir – bu bağ, Tanrı'ya duyulan ortak inanç üzerine kurulu ruhsal bir ilişkidir.

Paydaşlık *paylaşmak* demektir. *Kutsal Kitap paydaşlığı* inançları, umutları ve ibadeti iman kardeşleriyle paylaşmak demektir.

"Ayrı Olun"

Elçi Yuhanna, ilk mektubunda paydaşlık konusundan söz eder. Gerçek imanlıların, Efendimiz İsa hakkında öğretilen gerçeğe inanan ve bu gerçeği hayatlarında

uygulamaya çalışan kişiler olduğunu açıklar. Hristiyan paydaşlığı, ancak Tanrı'yla yakın bir ilişki içinde olan kişiler arasında mümkündür.

1. YUHANNA 1: 3, 5 - 7	NOTLAR
Evet, sizin de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü, işittiğimizi size duyuruyoruz. Bizim paydaşlığımız da Baba'yla ve Oğlu İsa Mesih'ledir. Mesih'ten işittiğimiz ve şimdi size ilettiğimiz bildiri şudur: Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur. O'nunla paydaşlığımız var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş, gerçeğe uymamış oluruz. Ama O ışıktaki olduğu gibi biz de ışıktaki yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur ve Oğlu İsa'nın kanı bizi her günahattan arındırır.	Yuhanna'nın okuyucuları İsa hakkında öğrendiklerinden dolayı onunla ve diğer imanlılarla paydaşlık kurabilirlerdi. Tanrı ve Rab İsa ile paydaşlık, imanlılar arasındaki paydaşlığın temelidir. Tanrı tamamen doğru olduğu için, hem Tanrı'yla paydaşlık içinde olup hem de kendimizi hoşnut edemeyiz. Gerçek öğretiyeye göre yaşamaya çalışmalıyız. Tanrı'nın yollarını arayarak ışıktaki yürüyen diğer insanlarla paydaşlık kurabilir ve günahlarımızın bağışlanmasının tadını çıkarabiliriz.

Tanrı ve Oğlu'yla gerçek bir paydaşlık yaşayabilmek için, bu dünyanın değerlerinden **ayrı** durmamız gerekir. Yeni Ahit, Mesih'in takipçilerine dünyadan ayrı bir şekilde yaşamalarını emreder. Bu, dünyayı tamamen terk etmek anlamına gelmez – bu zaten mümkün değildir. Ama İbrahim'in yaptığı gibi, bu dünyanın tanrısız yollarından farklı bir yaşam sürmek gerekir (İbraniler 11:8-13).

Efendimiz İsa, öğrencileri için şöyle dua etmiştir:

“Ben dünyadan olmadığım gibi, onlar da dünyadan değiller.” Onları gerçekte kutsal kıl. Senin sözün gerçektir.” (Yuhanna 17:16-17)

Dünya, Efendimiz İsa ve havarileri tarafından ruhsal olarak yozlaşmış, kötülüğün egemen olduğu bir yer olarak görülmüştür (1. Yuhanna 2:15-17). Dünya, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek istemeyen insanlarla doludur. Bu da, gerçek Hristiyanların Tanrı'ya sadık kalmasını zorlaştırır. Bu konuda Yakup açıkça şöyle der: ***“Kim dünyanın dostu olmak isterse, kendini Tanrı'nın düşmanı yapar” (Yakup 4:4)***

Dünya insanların farklı bir yaşam tarzı ve farklı değer yargıları vardır. Bizim için en önemli olan şeyler – Tanrı'nın Sözü, iman, umut ve sevgi – onların ya umurunda değildir ya da tamamen karşısındadır. Bu nedenle, yaşamlarımızı dünyayla paylaşmak bize zarar verebilir. Öğrenciliğimizde bize en çok destek olanlar, Tanrı'nın buyruklarını seven ve bizimle aynı imanı paylaşan Mesih'teki kardeşlerimizdir.

Yanlış öğretilere inanan ya da Tanrı'ya saygı göstermeyen kişiler, gerçek imanlıları saptırabilir. Bu yüzden ruhsal olarak ayık olmamız, kiminle yakın bağlar kurduğumuza dikkat etmemiz gerekir. Ayrı olmak, yalnız olmak değil; Tanrı'yla yürüyen bir topluluğun parçası olmaktır.

Adem ve Havva

Adem ve Havva, Tanrı tarafından birbirleri için yaratıldılar. Birbirlerine yardımcı olmaları ve destek vermeleri gerekiyordu (bkz. Yaratılış 2:18). Onların evliliği, Tanrı'nın tasarladığı paydaşlık fikrini yansıtıyordu: Tanrı'nın verdiği her şeyi birlikte paylaşmak, birbirlerinin arkadaşlığından keyif almak, birlikte çalışmak ve Tanrı'nın nimetlerini birlikte takdir etmek. Bu paydaşlık, hem Adem'in hem de Havva'nın Tanrı'yla uyum içinde olması sayesinde mümkün oluyordu. Erkek, kadın ve Tanrı arasında bir uyum vardı.

Ancak Adem ve Havva, Tanrı'nın yasağını çiğnediklerinde (bkz. Yaratılış 3), Tanrı'yla olan bu paydaşlık bozuldu. Tanrı kutsaldır ve günahla bir arada bulunamaz. Günahkâr insanlar da O'nun huzurunda duramazlar. Bu yüzden Adem ve Havva, Aden Bahçesi'nden ayrılmak zorunda kaldılar. Tanrı'yla olan yakın ilişkileri sona erdi. Üstelik günah, onların birbirleriyle olan ilişkisini de etkiledi – Adem, yaşananlar için Havva'yı suçladı.

Bu durum bize güçlü bir ders verir: **“O ışıktaki olduğu gibi biz de ışıktaki yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur”**. Günahlarımız, Tanrı'yla paydaşlık kurmamıza engel olur (bkz. Yeşaya 59:2) ve kardeşlerimizle olan ilişkimizi de zedeler.

Pentekost'ta Kardeşlik

Pentekost günü, elçilerin öğrettiği mesaja büyük bir karşılık verildi. Birçok insan, Efendimiz İsa'nın ölümü, dirilişi ve öğretişlerine iman etti ve vaftiz oldu. Hepsi birlikte bir paydaşlık içinde yaşadılar. Çünkü artık aynı inanca sahiptiler, aynı amaca yönelmişlerdi ve benzer bir yaşam tarzını benimsemişlerdi. Aralarındaki bu birlik, mallarını paylaşmalarıyla ve birlikte yemek yemeleriyle daha da güçlendi.

“Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar. İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı. Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu.”
(Elçilerin İşleri 2:42, 44–46)

Birinci yüzyıldaki bu örnek, bugün hâlâ Christadelphianlar tarafından takip edilmektedir. Bizler, dünyadaki insanların standartlarından farklı bir bakış açısına sahibiz. Bu nedenle aynı inancı taşıyan, aynı değerlere bağlı diğer kardeşlerle bir arada olmak isteriz. Her hafta, aynı bölgede yaşayan imanlılar, Tanrı'ya tapınmak ve Efendimiz İsa'yı "Ekmeğin Bölme" ayininde anmak üzere bir araya gelirler.

Ekmeğin Bölünmesi

Efendimiz Mesih'in öğrencileri, sevgi ve doğrulukta birlikte büyüyelemek için düzenli olarak bir araya gelmeli ve iletişimde kalmalıdır. Bu konuda Kutsal Kitap şöyle der:

"Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim. Bazılarının alıştığı gibi, bir araya gelmekten vazgeçmeyelim; o günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim." (İbraniler 10:24-25)

Efendimiz İsa'yı ve O'nun bize sağladığı büyük kurtuluşu hatırlamak için bir araya gelip ekmeği bölüşmek gerçek Hristiyan paydaşlığının merkezindedir. Küçük bir parça ekmeğin yemek ve bir yudum şarap içmek, İsa'nın çarmıhta canını vererek bizim için ne kadar büyük bir bedel ödediğini bize hatırlatır.

"Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz." (1. Petrus 1:18-19)

Bu basit ama derin anlam taşıyan tören, vaftizde verdiğimiz sözü hatırlatır: Kendi arzularımızı değil, Tanrı'nın isteğini yerine getirmeye adanmış bir yaşam sürmek. Aynı zamanda kendimize şu soruyu sormak için bir fırsattır: *Işıktay yürümeye devam ediyor muyum?*

Bu töreni, yani "Ekmeğin Bölüşülmesini" doğru bir tutumla yerine getirmek çok önemlidir. Kutsal Kitap şöyle der:

"Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz. Bu nedenle kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur. Kişi önce kendini sınısın, sonra ekmeğten yiyip kâseden içsin. Çünkü bedeni farketmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder." (1. Korintliler 11:26-29)

Bu anma ayini, günahlarımız için bağışlanma dilediğimiz ve Efendimiz İsa'nın çarmıhtaki fedakârlığı üzerine derin derin düşündüğümüz, Tanrı'ya ve Oğlu'na yaklaştığımız özel bir paydaşlık zamanıdır.

Ekmek ve şarap, Efendimiz İsa'nın bedeni ve kanının sembolleridir. Bunların içinde gizemli, mucizevi ya da mistik bir güç yoktur. Bazı kişilerin inandığı gibi ekmeğin, Efendimiz'in gerçek bedenine dönüştüğünü söylemek doğru değildir.

Efendimiz İsa öğrencilerine şöyle dedi:

“Beni anmak için böyle yapın” (Luka 22:19)

Bu nedenle bu anma ayini sadece vaftiz edilmiş imanlılara yöneliktir. Mesih'te Kardeşler (Christadelphianlar) de bu nedenle ekmeği yalnızca diğer vaftiz edilmiş kardeşleriyle paylaşırlar (bkz. 2. Korintliler 6:14–18).

Ayrıca bizler, Kutsal Kitap'ın temel öğretilerine gerçekten inanan kişilerle paydaşlık kurmanın önemli olduğunu kabul ederiz: “... bazı kişilerin farklı öğretiler yaymamasını ... öğütüle. Benden işitmiş olduğun doğru sözleri örnek alarak imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle bunlara bağlı kal. Sana emanet edilen iyi öğretileri içimizde yaşayan Kutsal Ruh aracılığıyla koru.” (bkz. 1. Timoteos 1:3–4; 2. Timoteos 1:13–14; Titus 2:1)

Eğer Mesih'e vaftiz edilerek bir Christadelphian olursan, diğer bütün Christadelphianlar senin kardeşin olur. (Unutma: “Christadelphian”, “Mesih'teki kardeş” anlamına gelir.) Böyle bir ailenin parçası olmak büyük bir sevinçtir. **“Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz.” (Galatyalılar 3:27–28)**

İlk yüzyılda imanlılar haftanın ilk günü, yani Pazar günü ekmeğe kırmak üzere bir araya geliyorlardı (bkz. Elçilerin İşleri 20:7; 1. Korintliler 16:2). Bu, Yahudi Şabat'ından (Cumartesi) farklıdır. Bu yüzden biz de genellikle Pazar günleri toplanırız.

Ruh ve Gerçek

Bir gün Samiriyeli bir kadın, Efendimiz İsa'ya insanların nerede tapınmaları gerektiğini sordu: Gerizim Dağı'nda mı, Yeruslalom'da mı? Efendimiz ona beklenmedik bir yanıt verdi. Mekânların artık önemli olmadığını söyledi ve şöyle ekledi:

“Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor.” (Yuhanna 4:23)

Bu konuşmadan yaklaşık 40 yıl sonra, MS 70'te Roma ordusu Yeruslalom'u ve kutsal yerleri yerle bir etti. Gerizim Dağı da ibadet yeri olmaktan çıktı. O dönemde dinleri yalnızca tapınaklara bağlı olanlar, inançlarını sürdüremediler. Ancak Efendimiz İsa'nın öğrettiği gibi, gerçek tapınma binalarla değil, **iman, samimiyet ve hakikat** ile ilgilidir.

“Ruh ve hakikat” ifadesi çok önemlidir. Bugün bazı insanlar “ruhla yönlendirildiklerini” iddia eder, ama konuştuğunuzda Kutsal Kitap’ın öğretilerini bilmediklerini fark edersiniz. Örneğin, öldükten sonra cennete gideceklerine inanırlar – ama Kutsal Kitap Tanrı’nın Krallığı’nın yeryüzünde kurulacağını öğretir. Ya da İsa’nın Üçlü Birlik’in bir parçası olduğuna inanırlar – oysa Kutsal Kitap, İsa’nın Tanrı’nın Ruhunun Meryem üzerindeki etkisiyle doğduğunu açıkça belirtir.

Bu yüzden, ruhla yönlendirildiğini *iddia eden* ama Kutsal Kitap’ın hakikatinden yoksun olan kişiler yanıltıcı olabilirler.

Bugün, gerçek tapınanlar büyük binalarla ya da gösterişli ibadet yerleriyle ilgilenmez. Gerçek kilise, binalar değil, inanan insanlardır. Kalabalık olmak değil, neye inandığımız ve Tanrı’ya nasıl yaklaştığımız önemlidir. Tapınmada doğru bir ruha sahip olmak güzeldir, ama bu ruh, Kutsal Kitap’ın öğrettiği gerçeklerle beslenmeli ve Tanrı’ya sadakatle hizmet etme isteğiyle birleşmelidir.

Tanrı’nın Konutu

Gerçek imanlılar, Tanrı’nın yaşamak istediği tapınaktır. Tanrı onların içinde ve yaşamlarının her anında onlarla birlikte olmak ister. Elçi Pavlus, Korint’teki imanlılara şöyle yazmıştır: *“Tanrı’nın tapınağı olduğunuzu ve Tanrı’nın Ruhu’nun içinizde yaşadığını bilmiyor musunuz?”* (1. Korintliler 3:16) (Bkz. Efesliler 2:19–22)

Kilise binaları Tanrı için önemli değildir. Efendimiz İsa hiçbir zaman bir kilise binası inşa etmedi. Yeruşalim’deki görkemli tapınağı ise, içindeki yozlaşmış dinî uygulamalar nedeniyle “hırsızların ini” olarak adlandırdı. O, öğrencilerinin tapınak rahiplerini değil, kendisini izlemelerini istedi. Son Akşam Yemeği’ni öğrencileriyle birlikte Yeruşalim’de bir üst odada yedi. Daha sonra öğrenciler ibadet etmek için aynı yerde toplandılar (bkz. Elçilerin İşleri 1:13). İlk imanlılar ayinlerini ya evlerde (bkz. Koloseliler 4:15) ya da kiralanmış odalarda yapıyorlardı (bkz. Elçilerin İşleri 28:23–31). Yani ibadet yerin büyüklüğünden ya da süsünden değil, orada Tanrı’ya nasıl yaklaşıldığından ibaretti.

Birlikte ya da Ayrı İbadet Etmek

Christadelphianlar, “kilise” kelimesi yerine genellikle İncil’de geçen Yunanca **“ekklesia”** kelimesini kullanır. Bu kelime, “dışarı çağrılanlar” anlamına gelir ve binayı değil, Tanrı tarafından çağrılmış olan insan topluluğunu ifade eder.

Ekklesia üyeleri, ekmeğe bölüşmek için toplanır, Tanrı’nın buyruklarını birlikte çalışarak yerine getirir ve Müjde’yi duyurmak için etkinlikler düzenler. Bazı yerel topluluklarda çocuklar için de öğretici programlar yapılır.

İlk yüzyıldaki örnekte olduğu gibi, bizde de kâhinlik sistemi yoktur; çünkü Efendimiz İsa bizim Baş Kâhinimizdir. Mesih'teki erkek kardeşler toplantılarda hizmet görevlerini paylaşırlar. Rabbin Sofrasında bir kardeş başkanlık eder: ilahileri, okuyuşları ve duaları düzenler; diğer kardeşleri de katılıma davet eder. Bir başka kardeş, topluluğu teşvik etmek için kısa bir konuşma yapar.

Hazır bulunan herkes, Efendimiz İsa'yı anmak için yüreğini hazırladıktan sonra, ekmek ve şarap birlikte paylaşılır – tıpkı Efendimiz'in Son Akşam Yemeği'nde yaptığı gibi (bkz. Luka 22:14–30).

Bu toplantılarda genellikle gönüllü bağış için bir fırsat da sunulur: *"Haftanın ilk günü herkes kazancına göre bir miktar para ayırıp biriktirsin."* (1. Korintliler 16:1–3)

Ne kadar verileceği kişiye bağlıdır ve başkaları tarafından bilinmez. Bu, hem kardeşlerle paylaşmanın bir ifadesidir hem de Tanrı'ya, Efendimiz'in bizim için yaptığı büyük fedakârlık karşısında teşekkür etmenin küçük bir yoludur. Toplanan bağışlar, hem Müjde çalışmaları hem de yalnız kalan veya ihtiyacı olan üyeler için kullanılır.

Özet

1. Paydaşlık, bir imanlının vaftiz yoluyla Tanrı ve Efendimiz İsa ile kurduğu özel bir ilişkidir. Aynı inancı ve yaşam tarzını paylaşanlar arasında güçlü bir bağ oluşur.
2. Gerçek imanlılar, Kutsal Kitap'ın öğretilerini kabul etmeyenlerle ruhsal bir paydaşlık içinde olamazlar.
3. Tanrı ve Efendimiz İsa ile paydaşlık kurmak, dua, derin düşünme ve Kutsal Kitap okuma yoluyla mümkün olur.
4. En derin paydaşlık anı, Rabbin sofrasında, ekmek ve şarabı birlikte paylaşarak yaşanır. Bu an, Tanrı'ya ve kardeşlerimize en yakın olduğumuz zamandır.
5. Tanrı'nın yeryüzünde kuracağı Krallık'ta, O'nunla kusursuz bir paydaşlık içinde olacağız. Bu, iman yolculuğumuzun nihai hedefidir.

Öğrenilecek bir ayet: 2. Korintliler 6:16

Tanrı'nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: "Aralarında yaşayacak, aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak."

Okunacak pasajlar: 1 Yuhanna 1; 1 Korintliler 10